

nu flere Aar forud for Norge. Det var derfor ganske naturligt, at de svenske Arbejdsgivere, da de vilde skabe deres Organisation, henvendte sig til os og bade os om det Materiale, vi havde. Det fik de selvfølgelig og al den Vejledning, vi kunde give dem, og saa vidt jeg kan se, er deres Organisationer i ret væsentlig Grad prægede af de Erfaringer, de have faaet henede fra. Men det forhindrer jo ikke, at vi ogsaa hos dem kunne lære adskilligt. Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at en af de tre store Organisationer i Sverige — de have deres øverste Ledelse 3-delt og ikke som hos os samlet paa een Haand — har en egen Maade at skaffe sig Penge paa — og det er jo som ved al Krigsførelse ofte det, det kommer an paa —, som det maaske kunde være rigtigt at gennemføre hos os. Men det kommer jo ikke Sagen ved i Øjeblikket. Jeg henstiller, som sagt, blot til Ministeren, at han ogsaa søger at fremskaffe dette Materiale og lader det komme med ind under Behandlingen af dem, som skulle revidere Systemet.

I øvrigt er jeg den højtærede Minister erkendelig for det Tillidsvotum, som jeg tillader mig at indkassere sammen med min ærede Kollega, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen). Jeg antager, at vi to vel i nogen Grad kunne indkassere Ministerens Ord om, at Organisationerne hidtil have været sig deres Ansvar bevidst. Ja, den højtærede Minister har Ret. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og jeg have virkelig været os vort Ansvar bevidst, og jeg er temmelig sikker paa, at det samme vil blive Tilfældet i Fremtiden. Jeg har, som det vel turde være bekendt, overgivet mit Hverv i yngre og kraftigere Hænder. Jeg staar jo nu udenfor Ledelsen, men det er min Overbevisning, at Ledelsen for vort Vedkommende vil blive fortsat i det samme Spor, som den hidtil har fulgt.

Et Par Ord vil jeg gerne sige til den højtærede Finansminister, der forleden var forbavset over, at jeg ikke var villig til at gaa med til Takstforhøjelsen paa Statsbanerne. — Jeg vil med det samme sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg ogsaa er meget lidt glad ved at gaa med til Portoforhøjelsen. Takstforhøjelsen paa Statsbanerne er jeg meget utilbøjelig til at gaa med til, navnlig fordi der ikke er gaaet ret mange Aar, siden vi forhøjede Taksterne. Ganske vist var jeg af den Mening, at man den Gang begik to Fejl. Man satte Grundtaksten for Personer for lavt, og man indførte de lidet yndede Eks-

trabilletter for Kørsel i Iltog. Jeg tror, at Tiden har givet mig Ret. Jeg tror, som sagt, at disse Billetter ere noget af det, som generer det trafikerede Publikum mest; den lille Forhøjelse, som jeg vilde have haft udover det, der blev vedtaget, og som jeg var lige paa Nippet til at faa vedtaget i Jernbanekommissionen — i sidste Øjeblik bristede det — gik ud paa at sætte Grundtaksten til 2,6 Øre pr. Kilometer for tredje Klasse, 4,4 for anden og altsaa 7 Øre for første Klasse. Denne Forhøjelse vilde have været ret brugelig til at fylde Statskassen, samtidig med at vi skulde have den forøgede Udgift til Personalet. Men da Sagen kom til Forhandling, blev det nemlig af det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Lassen) stærkt anbefalet at sætte det til 2,5 for tredje, 4,3 for anden og altsaa 6,8 for første. Denne Nedsættelse blev den Gang kalkuleret til at give Staten en Mindreindtægt af mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Mill. aarlig. Det vilde, da Forhøjelse alligevel fandt Sted, ikke have vakt den allerringeste Misnøje, om man den Gang havde taget den $\frac{1}{10}$ Øre med paa hver Billet, hvorimod det vistnok ikke vil falde i god Jord hos det almindelige Publikum Landet over, hvis man nu efter saa faa Aars Forløb gaar til en ikke ringe Forhøjelse af Statsbanetaksterne, og det vil vistnok allermindst falde i god Jord, at man iværksætter en ret væsentlig Forhøjelse paa Godstaksterne og nogen paa Kreaturtaksterne. Jeg tror, det ikke vil vinde almindelig Yndest, men jeg tvivler naturligvis ikke om, at den højtærede Minister har sit store Parti med sig og altsaa nok faar det vedtaget. Men jeg kan i alt Fald ikke billige det.

Endnu et Par Bemærkninger angaaende Statsbanernes Fremtid vil jeg have Lov at fremføre. Jeg tror ikke, det er god Politik at lade en Del af Tantiemen blive staaende, naar man ophæver Resten. Jeg tror ikke, det vil være umuligt, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder forleden nævnede, at ophæve hele Tantiemen. Ellers skulde der være passeret Ting, som ere gaaede mig i Glemme under Sagens Behandling her i Tinget. I Kommissionen, det husker jeg meget tydeligt, vare vi alle paa det rene med, at naar vi — og mange af os meget modstræbende — gik med til at gøre et Forsøg med Tantiemen, var det kun et Forsøg, og det blev udtrykkeligt præciseret, at det skulde kun være et Forsøg, og blev man ked af det i Løbet af nogle Aar,